

Молодий комуніст

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання IX. № 76 (932). СУБОТА, 29 ЧЕРВНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

ЧЕТВЕРТА СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

26 червня у Москві продовжувала роботу четверта сесія Верховної Ради СРСР. Після заключного слова міністра охорони здоров'я СРСР Б. В. Петровського і прийняття рішення по першому питанню депутати розпочали розгляд другого питання порядку денного сесії — про проєкт Основ законодавства Союзу РСР і союзних республік про шлюб та сім'ю.

З доповіддю виступив голова Комісії законодавчих передбачень Ради Союзу депутат М. С. Соломенцев.

Сім'я, підкреслив доповідач, — це першочерговий осередок нашого радянського суспільства. Характер сім'ї, ступінь її матеріального благополуччя, духовне і моральне здоров'я багато в чому визначає обличчя людини, її громадську і трудову активність, правильне виховання підліткового покоління і, кінцем кінцем, успіхи і досягнення усього нашого суспільства.

Перші акти Радянської держави виз-

начили принципи організації сімейного життя та основні правила, що регулюють сімейно-шлюбні відносини в новому суспільстві, привели сімейне право у відповідність з передовими ідеями і мораллю революційного класу.

У новому законодавчому акті, відзначив тов. Соломенцев, втілюються положення програми нашої партії, в якій визначено основні принципи побудови сімейних відносин, намічено цілий ряд заходів матеріального та ідеологічного характеру, спрямованих на зміцнення сім'ї і поліпшення виховання підліткового покоління в дусі ідеалів комунізму. В ньому знаходиться відображення багатющого досвіду Радянської держави по регулюванню відносин у сім'ї, наукові досягнення в галузі права, юридична практика останніх років, думка радянської громадськості і широкі мас трудових.

(Закінчення на 2-й стор.).

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

НАРОДЖЕНА ЖОВТНЕМ

УРОЧИСТИЙ ПЛЕНУМ ОБКОМУ КП УКРАЇНИ

Вчора в залі обласної філармонії відбувся урочистий пленум обкому партії, присвячений 50-річчю Комуністичної партії України.

Учасники пленуму одностайно обрали почесну президію в складі Політбюро ЦК Комуністичної партії Радянського Союзу.

З доповіддю «50 років Комуністичної партії України» виступив перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак.

Про успіхи комуністів Кіровоградщини у боротьбі за здійснення заповітів великого Леніна, за незалежність рідної Вітчизни в часи громадянської та Великої Вітчизняної воєн, про успіхи в боротьбі за перетворення в життя величезних планів і накреслень Комуністичної партії Радянського Союзу розповіли у своїх виступах перший секретар Кіровоградського міськкому КП України І. П. Валявський, член КПРС з 1919 року, активний учасник громадянської війни на Кіровоградщині М. М. Переверзев, стержневця ливарного цеху сірого чавуну ордену Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка» В. В. Полякова, перший секретар Олександрійського райкому партії К. І. Сабанський, ланкова колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Голованівського району, Герой Соціалістичної Праці П. Т. Громіщук, ректор Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна доцент Ф. Г. Овчаренко, офіцер місцевого гарнізону П. Р. Нікітенко, другий секретар обкому ЛКСМУ М. Г. Гайдамака.

Учасники пленуму з великим піднесенням прийняли листи на адреси ЦК КПРС та ЦК КП України.

На закінчення пленуму його учасники виконали партійний гімн «Інтернаціонал».

Відбувся великий урочистий концерт.

Завтра — День молоді

РАЗОМ з ранковою свіжістю виїде вона завтра на стрімкий берег Славутича, чарівницею майно над сонячним містом, зрине в галяві дібровах, понад вишневою купеллю садків і завітаною пшеничним колосом нивою. Вона, молода пісня, повновладною гос-

рапортов, тепер не одиначі. За ініціаторами змагання ювілейного року хліборобами Олександрійського та Новоархангельського районів, тваринниками Знамянщини, кіровоградськими машинобудівниками пішли 400 комсомольсько-молодіж-

молока. Вивчивши досвід гіталовців, молодих хліборобів з бригади Василя Моторного, дбаючи про високу культуру землеробства, багатий ужинок тепер мають механізатори Устинівщини, Новоукраїнського району — вони збирають на гектарі до 35 центнерів пшениці.

— Перевезено понад завдання 400 тонн народногосподарських вантажів, — повідомляють молоді залізничники Знамянки.

— Досягли пудових надобів молока, — це з комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу імені Леніна Новгородківського району.

— Виробляємо продукцію в рахунок восьмого місяця комсомольського року, — з гордістю кажуть формувальники заводу «Червона зірка», де бригадиром В. Сінчук.

В тресті «Кіровоградпромбуд» проведено конкурс на кращого муляра. 18 молодих виробничників перевиконали виставлені нормативи.

Він, степівчанин, виїде на своє свято, як повновладний господар, громадянин, борець, громадський діяч, як людина. (Закінчення на 2-й стор.)

НЕСЕМО ВИСОКУ ГОРДІСТЬ

Т. ЛАЩЕВСЬКА,
секретар обкому ЛКСМУ.

подинню з'явиться на свято, стане рідною сотням молодих трудівників. А вони йтимуть святковою вулицею і нестимуть свою високу гордість, свої найпрекрасніші гостинці Вітчизні.

Дарунки ті нині особливі. Бо народжуються вони в році, коли вся наша молода зміна відзначатиме піввіковий ювілей Ленінського комсомолу. Цьому знаменному святу вже завтра, в День радянської молоді, складемо ми свої перші рапорти. Іх, тих

них бригад, змін, ланок. Молоді тваринники Вікненого і Хашуватого (Гайворонський район) своєю найпершою турботою вважають турботу про механізацію трудовітких процесів, естетику виробництва на фермах. Кожна з молодих доярок цих господарств за шість місяців надоїла на корову по 1400—1600 кілограмів

Молоді комбайнери Володимир Безай (колгосп «Росія» Знамянського району), Іван Чабан (колгосп «Дружба» Новоукраїнського району), тракторист Віктор Нечитайло (колгосп «Україна» Долинського району) нещодавно були нагороджені ЦК ВЛКСМ значком «Золотий колос». Нині ці хлопці знову серед заспівувачів на жнивному полі.

Її давня мета — стати на такий східець, який зайняли найдосвідченіші тваринники артілі. Он вже кілька років славиться на всю область Герой Соціалістичної Праці доярка Л. Кравченко, завжди вона в шерензі чотирьохтисячниць. А сьогодні сповна розквіла надія на таке досягнення і в комсомолки Віри Петерс. За півроку дівчина має на корову по 1900 кілограмів молока. Тепер в артілі імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району буде ще одна чотирьохтисячниця.

На знімку приворуч — В. ПЕТЕРС.

Фото М. НАСИПАНОГО.

Радість у досвідченого комбайнера колгоспу імені Карла Маркса Устинівського району Якова Кузьмовича Шевченка. Його син Михайлик під час шкільних канікул буде в нього помічником. Для нього, Михайла Шевченка, це жниве літо буде найбільш пам'ятним.

Фото В. КОВПАКА.

З ЛЕНІНИМ У СЕРЦІ, З ЛЕНІНИМ ДО ЩАСТЯ...

НЕСЕМО ВИСОКУ ГОРДІСТЬ

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.)

що твердо визначила своє місце в суспільстві.

Комсомольські організації області останнім часом чимало зробили, виховуючи юнь в дусі вірності ідеалам революції, непримиренності до ворогів соціалістичної Вітчизни. Кожен юнак і дівчина усвідомлює, що любов до Батьківщини це, перш за все, любов до свого села, міста, де живеш, це — боротьба за ті ідеали, які найбільше близькі людині, яка ціною будь-яких зусиль стоїть на захисті свого краю — боротиметься за його молодість.

Юнаки та дівчата прагнуть знати історію свого краю, знати ті шляхи, якими йшли наші батьки. Ось приклад. Цікава історія села Аджамки Кіровоградського району. Але довгий час вона була невідома. Молоді ентузіасти вирішили створити красназвничий музей села. Вони встановили зв'язки з старожилами, розшукали архівні матеріали, організували походи по рідному краю. Їм стало відомо, що село засноване в 1765 році і названо іменем командира полку Георгія Аджіма, який загинув у бою з кримськими татарами. Слідопити з'ясували, що в червні 1883 року в Аджамці спалахну-

ло повстання, в якому взяло участь 750 селян різних національностей. А ще дізнались, що в 1904 році славнозвісна більшовичка Розалія Землячка створила в селі перший партійний осередок. Потім тут, в Аджамці, побували М. І. Калінін, Г. І. Петровський, К. Є. Ворошилов, О. Я. Пархоменко.

Комсомольці розшукали матеріали про першу комуну, створену в 1920 році, і перший колгосп, що виник в 1926 році, і про перших керівників колгоспу, ангелінок, перших орденосців. Зібрано відомості про п'ять вихованців Ленінського комсомолу Аджамки

Д. Аристархова, І. Маринського, Г. Куроп'ятникова, Т. Литвиненка, які стали Героями Радянського Союзу, про Г. Андріяшевського, який повторив в сорок третьому подвиг Талаліхіна в Курській області.

Аджамський музей не виняток. Молоді ентузіасты разом з своїми старшими товаришами створили в області 837 музеїв, кімнат-кутків революційної, бойової та трудової слави радянських людей. Матеріали збирали 80 тисяч піонерів і комсомольців, які пройшли за три роки по 48-ми маршрутах слави.

Юнь Кіровоградщини, як і вся радянська мо-

лодь пам'ятає про свій інтернаціональний обов'язок, вона проїнята духом солідарності з молоддю всіх країн і континентів, що бореться за незалежність, демократію і мир. Неспокійне небо над землею В'єтнаму — і вже тривога проймає молодого хлібороба, робітника. Юнаки та дівчата працюють додатково після зміни, влаштовують недільники, збирають металевий брухт, самодіяльні митці організують концерти в різних куточках області. Нагромаджені кошти молоді відраховує в фонд допомоги в'єтнамським патріотам, в фонд Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, факел якого ось-ось спалахне в сонячній Софії.

Свято молодих вже в дорозі. Звитажною і лунною піснею озветься зав-

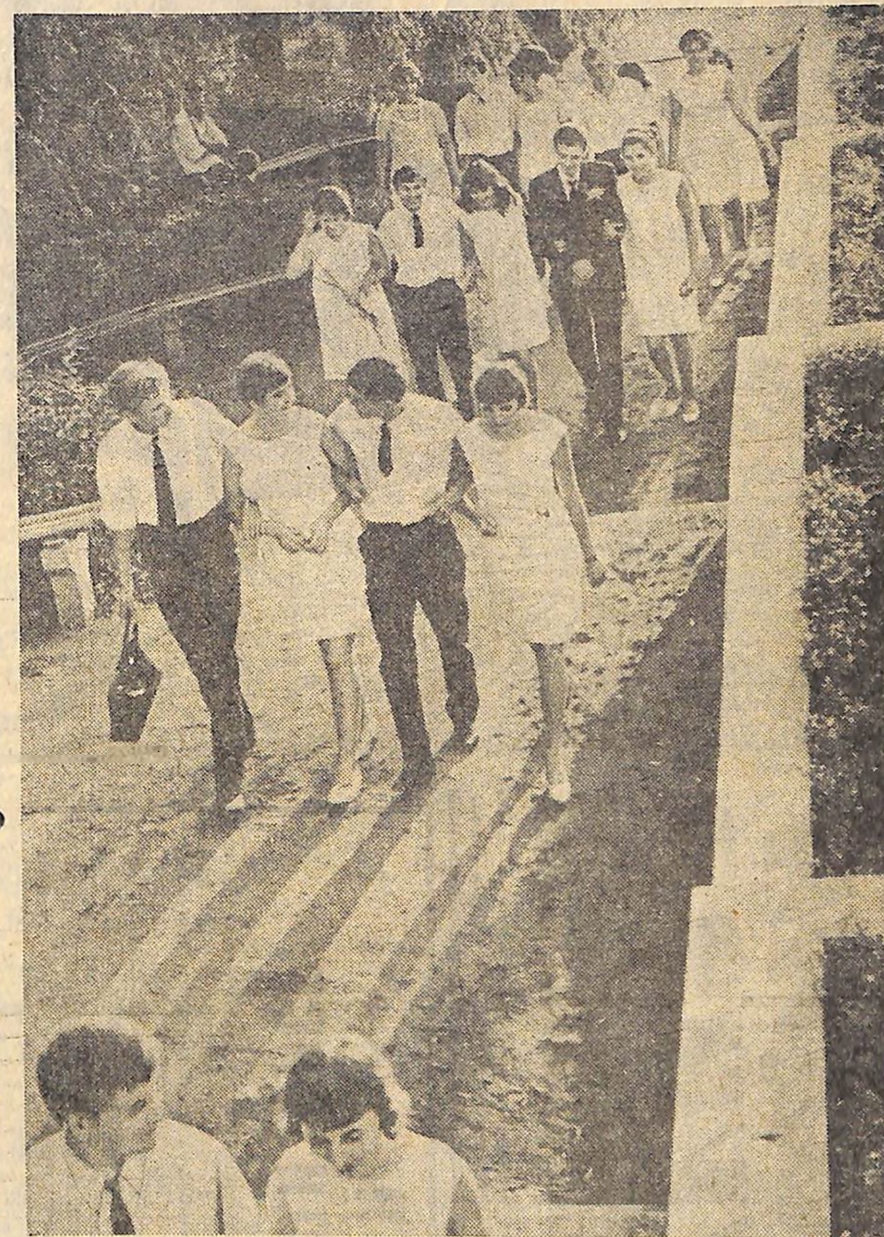
ра воно на берегах Ятрані і Бугу, Вісі і Синюхи, старого Дніпра. В Петровому відбудуться масові спортивні змагання, у Вільшанці і Новоархангельську — ятранські гуляння. В Бобринці триватиме факельний похід. В багатьох селах намічено організувати змагання по професіях. Відбудуться зустрічі з комсомольцями різних поколінь. І, звісно, знову прозвучить молода пісня. Своєю майстерністю продемонструють кращі хорові та танцювальні колективи, музиканти, майстри художнього слова, інші аматори.

Свято молоді ще міцніше згуртує наші ряди. Ще вище піднімемо ми свій стяг, на якому видніється силует дорогої і рідної нам людини — Великої Ілліча.

ДЛЯ ЮВІЛЕЙНОГО ГОСТИНЦЯ

● Понад 150 молодих робітників «Червоної зірки» ще на один розряд підвищили свою кваліфікацію. Половина з них оволоділи суміжними професіями.
● Комсомольця Григорія Лося в колгоспі «Дружба» Петрівського району визнано кращим механізатором весни ювілейного року. Місцеві спеціалісти, підводячи підсумки змагання молодих колгоспників по професіях, визнали, що Григорій найкраще сіяє ранні зернові, найсумлінніше доглядає посіви кукурудзи та цукрових буряків.

● Десятий маршрут у поле до хліборобів агіткультбригади Мартоносського сільського клубу Новомиргородського району знову закінчився успішно. Цього разу культарміїці мали дяку од господарів жнивного лану.
● 756 центнерів овочів привезли в обласний центр молоді овочеводи колгоспу «Україна» Кіровоградського району.
● Стадіон з кількох секторів спорудили комсомольці Хирівського відділка Знамянського меблевого комбінату.

П'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ І СЬОГОДНІ

То було 5 років тому, коли наш фотокореспондент В. Ковпак сфотографував заповзятих 5-класників Кіровоградської середньої школи № 4. Тоді вони знали одне: вчити історію, арифметику та гаяти футбольного м'яча. І, певно, ніхто дуже не замислювався, куди поведуть їх путі-дороги... А сьогодні стрілися ми з цим класом знову. Змужніли, дожили до п'яти років, і перед нами постають молоді інженери, швей, пілоти... Юність отримала атестати зрілості, шойно обмінялися десятикласники шойно отримали атестати зрілості, шойно обмінялися думками: хто куди поїде омріяних горизонтів.

У ДНІ, коли радянські прикордонники святкували 50-річчя створення цієї організації, делегація комсомолу Кіровоградщини побувала в гостях у кримських прикордонників. Ми переїхали до мужніх людей у зелених кашкетах, рідну землю від ворога. Червоний наряд, заступаючи на пост, знає, що тут стояли на смерті їх батьки і старші брати.

НАША ПРАВОТА

Георгій ЩЕРБИНА

Нам пліч-о-пліч
Йти в далекі далі —
Крізь вітри історії йти
І писати
На її скрижалих
Письмена
Своєї правоти.
Отієї,
Що в жовтневій бурі
Зачалась могутньо —
На віки
І встає,
Прорвавши
Хмари хмури
Поможем
Вождевої руки.
Крок — твердіше!
І чолю — повище!
Друже мій,
Та ми ж —
Богатирі!
Хай ворожа хвища
Всюди свинець —
Хай не вб'єти

Тільки зір
Відточуймо чесніше
Та пильніш
Рівняймося в ряду,
Поки ворог
Не нависно днше.
Та життя зі смертю
Не в ладу...
Краще все,
Що в юнім серці носиш,
На алтар Вітчизни
Поклади:
Щире слово і важкі
покуси,
І відкриття — душ
чистої води!..
Як батьки,
Ми йдемо перш всього,
В невідоме прокладаєм
слід...
Так було,
Так є,
Так завжди буде —
На шляху

І АПВОРОНЦІ не можуть уявити собі міста без клубу імені Воронського. Сюди приходять, щоб зареєструвати шлюб і дати імені новонародженому. Сюди спішать шовечора на репетиції багато з тих, чий портрет вивішений на Дошці пошани.

ГОЛОВНИЙ МУЗИКАНТ

Серед тих портретів є й Дмитра Пилипівина, музиканта. Він сьогодні в одній шерензі з новаторами депо і машиністами, з тими, чия робота вимірюється годинами, тонами, кілометрами, процентами. Про це, між іншим, згадав і заслужений артист УРСР В. Мінько, який приїздив консультувати самодіяльний хор. Дмитро Пилипівин — високий худорлявий молодий чоловік з гладенько зачісаним назад чубом. Пісню він полюбив, ще коли навчався в школі, в своєму рідному селі Солтутовому. Ця любов привела його до робітничого хору в Гайвороні, а потім — і на курси баяністів при клубі імені Воронського. Здається, недавню стару самодіяльну організацію, а вже в Україні з'явився новий десяток років пролетаріо. Зайшов оце якось до клубу імені Воронського, а відпочивши бідається: «Поїхав Дмитро у Гагри, до санаторію. Тією путівкою його райком професіоналі преміявав. Це добре, але як бути без головного музиканта?»

Є ТАКИЙ ХЛОПЕЦЬ

НАРИС

ПОВАЖНА КОМІСІЯ займає місце за новеличними столиками, розбухла папка переходить з рук у руки, а на білих стінах аудиторії розвішуються всілякі аркуші ватману. Креслення ще мовчазні, тільки барвисті квітки на столиках кивають голівками та десятки студентських очей дивляться підбадьорююче: чого ж ти мовчиш, Валерію? Ми прийшли послухати захист твоєї дипломної роботи... А йому не стоїть на одному місці. Он креслення пришилисе ніби трохи криво, он голова державної комісії щось тихо говорить своєму колезі, і той ствердно киває головою. Валерій Ремінов намагався бути зосередженим, уже в котрий раз починає про себе: «Моя тема — «Проект механічного цеху по обробці деталей важких токарно-карусельних верстатів типу 1540...» Пора захищати плід недоспаних ночей, довгих годин, проведених за книгами. Ось тільки втихомириться трохи аудиторія, члени екзамінаційної комісії приготуються слухати, ось тільки... За якусь коротку мить проноситься в пам'яті школа, завод, потім все змішується, зникає, а натомість, напливають добрі очі матері. ПАРАСКА ВАСИЛІВНА не хотіла, щоб її син зразу ж після шкільної парти ставав до робочого верстата. Людські діти йдуть в технікуми, інститути, а її Валерка щось муштрує. А як одержав атестат, то зразу заявив: — Піду на «Червону зірку». — Може б, все-таки подумав? На завод завжди лезиш, а от диплом... — Мамо, ти в нас одна, мамо. Сестричка вчиться, то мені, мабуть, треба працювати, а до інституту ще встигну. На заводі Валерія Ремінова стріляв приязно. Старший майстер Григорій Юхимович Пономаренко показав цех, у якому мав працювати Валерка, і сказав: «Тут ти будеш працювати».

Мені починає обридати. — скаржився він. — Хочеться чогось нового! А кожен день наче проходить по транспортеру, на якому ще з ночі розкладає кожному твою хвилину. Меркулов засміявся: — А ти зроби так, як я: вступи до політехнічного. — Радий кинути завод? — Ні, йди на заочне відділення. ЯК стали в пригоді підручники з алгебри, фізики, літератури! А згодом на стажерів з'явилися томи більш солідні, менш зрозуміліші. Вони вимагали копії роботи. Купер, хоч інколи й не хотівся розкривати книжки, конспекти, — треба було вчити! І Валерка поринав у хащі технічних лабіринтів: читав, креслав, занотовував до студентського зшитка все, що вважав за потрібне. Спершу верстат і книга існувала для нього абсолютно парізно, а згодом... Кому доводилося обробляти замок деталі 622 за допомогою фрези із шпндкорючої сталі? Той знає, що це за петрушка. Шпайбильна десь за зміну 80 штук. І причиною тому ота фреза, яку раз-по-раз доводиться заточувати, яка ламається, ніби вона з пластичної випалена... Як не старався Валерій боді норму виконати — нічого не виходило. А тут ще в екзаміні наблизилася і треба охоче книжку розгорнути, знову закриз і кинути на стіл. Почесай, почесай, а якщо... І Ремінов став уважно переглядати сторінки, на деяких сплиняв надогою. «Застосування твердосплавних пластинок дозволяє збільшити продуктивність різання», — читає. А чи не спробує?

В невідоме прокладає слід...
 Так було,
 Так є,
 Так завжди буде —
 На шляху
 В комуністичний світ!

М. СІВАК,
 працівник районної газети.

ВСІ МИ—У „КРУГОЗОРІ“

Иду полем. Під ногами пружинить розпушена культиваторами земля. Соняшники, хоч і розморозні спекою, піднімають голівки і хитають ними, мов стверджуючи: «Ти правильний вибір зробив, Славо».

Та ні, поле сьогодні звичайне, як завжди. І воно не може зрозуміти мою радість. То мені тільки здається. А от ланкова Таня Покусова, забачивши мене, дійсно радо махає рукою і щось гукає. Слів ще не чути, та я й так вловлюю їх зміст. Коли підійшов, вона поздоровила зі вступом у партію. В голосі — щира радість і трохи заздрості. Видно, в думці дівчина бачить себе теж членом партії. І напевне буде. Згодом, звичайно, бо її ще тільки торік до комсомолу прийняли. Я кажу: напевне, бо Таня багато працює над собою. Я на це звернув увагу ще під час навчального року в комсомольській політосвіті. Вона була одною з найретельніших слухачок гуртка «Кругозір». І не просто слухала, а й акуратно вела конспекти, старанно дома готувалася до занять.

До речі, в цьому гуртку підвищували свій рівень близько тридцяти юнаків і дівчат. Навіть механізатор Микола Осипцов, колгоспниця Надя Карповська, які заочно навчаються в технікумі і які могли не ходити на заняття гуртка, й ті приходили — заняття нам допомагають краще підготуватися до екзаменаційної сесії.

Це радує. Але чим більше я аналізую зроблене, тим більше зупиняюся на недоліках. Як правило, заняття проходили у формі бесід, і тільки раз, коли обговорювали тему про дружбу, товаришування, розгорівся диспут. І от тепер все дошукуюся, як частіше запалити диспут.

Цікаво пройшов у нас Ленінський урок, який підсумовав зроблене за рік. Спочатку ми прослухали грампластинки із записом промови Ілліча в пам'ять Я. М. Свердлову, виступ перед частинами Червоної Армії, ознайомилися із записаними на плівку спогадами про вождя Н. К. Крупської і Г. І. Петровського. Потім слухачі Люба Кравченко, Клава Вареха та інші розповіли про резолюційний і життєвий шлях В. І. Леніна та про те, як ми, молоді, виконуємо його заповіді. І все ж я не повністю задоволений цим уроком, бо ми, готуючись до нього, мало уваги приділили вивченню творів В. І. Леніна. В наступному навчальному році це врахуємо.

Нещодавно у нас відбулися загальноколгоспні комсомольські збори, одногосно вирішили організувати гурток «Наш Ленінський комсомол». Відразу ж до нього записалося 17 бажаючих.

Иду полем. Тихенько наспівую пісню. У мене чудовий настрій, радісний день: я — член партії. Готуючись до проведення занять, турбуючись про ріс слухачів, і сам я ріс разом з ними. І от я вже член партії. Готується до вступу комсорг Надя Карповська та інші комсомольці.

С. ПОЛЄЙ.

пропагандист гуртка «Кругозір» комсомольської організації колгоспу «Шлях Леніна» Маловісківського району.

ЧЕТВЕРТА СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Проект був опублікований у пресі для широкого обговорення, повідомив доповідач. Тисячі одержаних Комісією листів свідчать про величезний інтерес до нього, про щільні схвалення його головних принципових положень. Законопроект був дороблений комісіями з урахуванням надісланих пропозицій і зауважень радянських громадян і тепер вноситься на обговорення Верховної Ради Союзу.

27 червня в Москві продовжувала роботу четверта сесія Верховної Ради СРСР. Після заключного слова голови Комісії законодавчих передбачень Ради Союзу М. С. Соломенцева депутати одностайно прийняли Закон про затверд-

ження основ законодавства Союзу РСР і союзних республік про шлюб та сім'ю. Слідом за цим сесія приступила до розгляду питання про міжнародне становище і зовнішню політику Радянського Союзу.

З доповіддю виступив міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико.

Потім відбулось обговорення питання. Верховна Рада СРСР одностайно прийняла постанову на доповідь А. А. Громика. В постанові повністю схвалюється зовнішня політика і практичні дії уряду СРСР у галузі міжнародних відносин.

На цьому четверта сесія Верховної Ради СРСР сьомого скликання закінчила роботу.

(ТАРС).

Червоної Армії...
 Може б, дес-таки подумати? На завод завжди потрібні, а от диплом...
 Мамо, ти в нас одніє мамо. Сестрички вчаться, то мені, мабуть, треба працювати, а до інституту ще встигну.

На заводі Валерій Ремньов стріляв приладом. Старший майстер Григорій Юхимович Попомаренко показав цех, у якому мав працювати вчорашній випускник, підвів до верстака.

Знайомся, Ремньов: це — одна з кращих фрезерувальників заводу Михайло Головін. Він навчить тебе не тільки обробляти деталі, а і як на білому світі жити.

Спершу навіть якось дивно було, що, вернувшись після зміни додому, не треба тотувати уроки — відпочивай, щоб завтра з новими силами переступити заводський поріг. Михайло вже через кілька днів похвалював майстерові: — Беручого хлопця дали, будуть з нього люди.

І вчив Ремньова. Передавав йому все, що набув у ремісничому учнівстві, що засвоїв за верстаком. — Не поспішай, Валерко... Спершу закріплюй деталь, потім обточуй ось так... Та окуляри одягни, бо стружка очі повипікає! ДЕРЖАНО першу зарплату, куплено мамі і сестричці подарунки, на руках замість чорнильних слідів з'явилися мозолі. Поволі вони сходили, долоні шкарубли, пахли чимось незвичним і рідним. Через кілька місяців Валерій дав зубофрезерувальний верстат. Молва, давай, браток, натискуй, тепер ти командувеш ось цією великою копною заліза! І та купа мала стати точними деталями, без яких жодна сівалка не може вийти із заводських воріт. «Значить, я чогось-то вартий, коли мене поставили на таку відповідальну операцію», — не раз думав Валерій.

Здавалося, одноманітності робітничих буднів не буде кінець-краю. Правда, ця одноманітність не була сірою, напакти, вона жила молодим духом цеху: постійними тривогами за виконання плану, прогулянками за місто, суперечками...

Якось зайшов Валерій до свого друга Меркулова — теж Валерки.

Ремньов став зважати перебіглим старшим на деяких сесіях надлого, «застарілих» зрозумітих пластинках дозволяє збільшити «віддачу різання», — читає. А чи не спробує?

Того дня Валерій попросив у майстра потрібну йому фрезу. Поставив перстат на підвищені оберти і дещо збільшив подачу. Боявся, що не витримає твердосплавна пластинка. Але вона була невідповідно порівняно зі своєю попередницею. І результат: вже в перший день Валерій обробив не 80 деталей, як це було завжди, а цілих сто! Через кілька днів — 160. А згодом двісті деталей стало виходити з-під його зубофрезерного.

ВІДТОДІ верстат і книга стали єдиним цілим для студента-заочника Валерія Ремньова, відтоді став юнак частіше гомоніти з майстрами токарної справи, з інженерами. І не тільки червонозорівцями. Якось зустріли його на агрегатному. Він якраз розмовляв з механіком цеху Миколою Гордіювичем Леонюком. Правда, ця бесіда склалася із цілої черги запитань молодого робітника:

— Як раціональніше розробити технологічний процес обробки деталей? Як найефективніше вибрати обладнання для цеху? Розкажіть про допуски...

Майбутній інженер прагнув знати. І не тільки те, що рекомендувалося Інститутською програмою. В цьому глибоко переконана державна екзаменаційна комісія, в цьому переконалися мч, коли, прогулюючись з Валерієм у парку після захисту дипломної роботи, до нього підійшла дівчина. Вона звернулася до хлопця, як до даного знайомого:

— Допоможи розібратися, — і подала креслення.

І Валерій став пояснювати. Дівчина швидко все зрозуміла, пішла своєю дорогою.

— Подруга? — запитуюсь.

— Що ви? Я навіть не знаю її імені...

І тоді мені подумалося: ось він, наш молодий робітничий клас!

В. ЮР'ЄВ.

м. Кіровоград.

КОМСОМОЛЬЦІ ОБЛАСТІ — ШЕФИ КРИМСЬКИХ ПРИКОРДОННИКІВ

НА ЗАСТАВІ

щоб встановити шефський зв'язок з комсомольськими організаціями застав. Посланці нашої області були гостями у вартових кордону, які мають славні бойові традиції.

Та найбільшою гордістю для нас було відвідання застави, де перед війною начальником був наш земляк з Добровеличківщини О. Терлецький. Ми були присутні на відкритті пам'ятника нашому землякові. В серіях кримчан живе світла пам'ять про О. Терлецького. Це він разом з бійцями мужньо захищав рідну землю від фашистів, а потім командував партизанським загonom. Одного разу, виконуючи завдання командування, він підірвався на міні. Його, тяжко пораненого, захопили гітлерівці в полон. Відважний прикордонник стійко переніс всі тортури і загинув як герой.

У спогадах однополчан, в бойових ділах застави живе наш земляк. В кутку бойової слави частини є багато листів

в давній військовій заставі по озерній кордоні, чарівні про тіх хто до останнього пошуку боровся рідну землю від ворога. Черговий наряд, вступаючи на пост, знає, що тут стояли на смерть їх батьки і старші брати.

Вдень ювілею прикордонних військ були поздоровлення, подарунки. Член делегації секретар комсомольської організації колгоспу імені В. І. Леніна (с. Протополівка) з Олександрійського району Валя Семенова подарувала прикордонникам від трудівників артілі баян. Нашим землякам, молодим воїнам В. Чубрю, В. Бакуменку було вручено грамоти Кіровоградського обкому ЛКСМУ за високі показники в бойовій і політичній підготовці.

Тепер молоді степівчани будуть обмінюватись з воїнами листами, досвідом роботи, делегаціями. Піонерські дружини і загони шкіл області вступили в боротьбу за присвоєння їм імені Олександра Терлецького. Комсомольці Добровеличківського району проводять роботу по спорудженню пам'ятника своєму землякові. Кожного року за комсомольськими пугівками служити на одну із застав у Криму будуть направлятись юні кіровоградці.

О. КАСЬЯНЕНКО,

завідуючий відділом спортивної і оборонно-масової роботи обкому ЛКСМУ.

КВІТКА КІМА—АЯ-ГАНГА

1. ДЕ БАЙКАЛ, А ДЕ УЛЬГУРДА...

Про Байкал сказано нині немало. Перш за все — на його захист, на захист первозданої природи басейну. І все частіше з'являються в пресі розповіді про його красу. До раніше вживаних епітетів — «холодний», «гіркий», «глибокий» — додаються тепер захоплення: «чудове озеро», «неповторні береги», «неповторний Байкал»...

Так, Байкал справді неповторний своєю величчю, могутністю, чистотою. І правильно, що пропонують збудувати тут видимим-невидимо турбаз, курортів, будинків відпочинку. І правильно кажуть, що, коли побував на Байкалі раз, то не зможеш до кінця свого життя не подивитися ще на нього.

Тому мені було б не дивно, коли б Кім Циденов жив десь у Листванці чи Усть-Баргузині, Горячінську чи Кабанську і не наважувався промінати манливі байкальські береги на тихий кабінет у Міністерстві освіти Бурятської АРСР, куди його не раз запрошували. Кіма не відразу розкушиш, романтичне начало приховане в ньому постійною посмішкою, яка не сходить з уст ніколи, без якої і уявити Кіма не можна. Та якщо пішов Кім на відвертість, то дізнаєшся, що озеро для нього священне як і оці сопки, що тануть десь у ясній голубині, але ж Байкал від його рідної Ульгурди — невеликого бурятського степового села — за тридев'ять земель. Від

Усть-Баргузіна до Улан-Уде, наприклад, — десь близько 250 кілометрів, та від Улан-Уде до Сосново-Озерська — центра Єрванського району — 318, та до самої Ульгурди ще сто...

В Бурятському обкомі комсомолу довго ламали голову над кандидатурою для гарного нарису. Для «Комсомольської правди» я хотів написати про цікаву особу — молодого бурятського вчителя. Назвали кілька прізвищ. На одній з кандидатур вже й зупинилися — Сергієві Гомбоеві, викладачеві Загустайської середньої школи Селенгінського району, стали уточнювати маршрут, аж потім секретар обкому Галина Журавльова з жалем у голосі повідомила:

— Є в нас учитель. Кілька книг своїх написав.

— З педагогіки?

— Ні, художні твори... Його кілька разів Соном Гомбоевич Дугаров, міністр освіти, запрошував на роботу в Міністерство, але він не хоче кидати своєї Ульгурди. Це його рідне село. Вчився там. Потім закінчив наш Улан-Уденський педін, працював у Сосново-Озерську в редакції районної газети, а потім знову повернувся в Ульгурду... Делегат п'ятнадцятого з'їзду ВЛКСМ.

— Хто ж це?

— Кім Циденов. Але ви до нього не доберетесь. У вас часу немає, а це далечінь така. Та ще як негода кине... Он кореспондент «Молодежи Бурятии» поїхав на

Мую і два тижні вже вибратись не може. Далеко, і холод там, а ви — в пальтишку...

Кого б і журналістів не зацікавив Кім Циденов? Якщо їхати — то треба негайно. Але ж увечері в Бурятському національному театрі опери та балету зустріч з геологами. І знову ж таки — який журналіст проміне зустріч з хлопцями, що тільки прийшли з пошуку і розкажуть про місця, де вперше ступила нога людини. Залишається завтрашній день, але завтра о шостій вечора збори молодих електромонтажників, до кого я їхав спеціально за листом до «Комсомольської правди». Залишається завтра один день. До шостої вечора. Пізніше я шкодував і нині шкодую, що лише кілька годин побував у далекій степовій Ульгурді...

Коли рано-вранці наступного дня я зійшов з літака, мене ніби в кліщі взяло: морозець градусів п'ятнадцять; це тоді, коли в Улан-Уде плюсова температура, а на Україні в той час ще й листя з дерев не опало. І я б задубів, коли б тут же не під'їхав своїм «газиком» єрванський комсомольський секретар.

— У нас погодка міцна, — сміється Володя. — Край вічних мерзлот. Земля відста, сіють на ній, родить вона, а десь за метр-півтора вглиб — мерзлота.

Може, Володимир, перебільшив, щоб розпалити мою цікавість до його батьківщини, але мені довелося відчувати суворість краю, який ні на що не хоче помянути молодий бурятський вчитель з Ульгурди Кім Циденов.

В. ПОГРІБНИЙ.

Улан-Уде — Кіровоград.

В ЗАБІІ.

З гранюри молодого бурятського художника Георгія Москальова.

